

Joan Miquel Oliver: «El que vaig veure l'1-0 va ser com el que mos contaven els nostres pares»

El músic de Sóller estrena avui el seu nou àlbum, 'Elektra'

Joan Miquel Oliver | Juan Miguel Morales

Avui surt el nou disc de **Joan Miquel Oliver**, *Elektra* (DiscMedi/Blau, 2018), i es completa així la trilogia discogràfica que va iniciar amb *Pegasus* (Sony, 2015) i que va continuar amb *Atlantis* (Sony, 2017). La novetat respecte als anteriors treballs és que el guitarrista d'**Antònia Font** no s'ho ha fet tot sol, sino aquesta vegada ha tingut l'ajuda, per tocar i enregistrar els instruments, de Jaume Manresa, Xarli Oliver i, de manera més puntual, de la cantant **Joana Gomila**.

Oliver és un artista molt eclèctic, tant es dedica a l'escriptura -recentment ha presentat la seva novel·la breu *Alexandra Schneider und ihr Casiotone* (L'Altra, 2018)- com a la música. Amb ell parlem del nou treball que presenta, del paper d'aquestes cançons en la trilogia i de la situació que viu Catalunya un any després de l'U d'Octubre. Jordi Nopca parla amb l'artista de Sóller.

***Elektra* sona més compacte i cru que els dos discos anteriors.**

Joan Miquel Oliver: Vaig gravar la maqueta només amb guitarra i veu, i la vaig passar a Jaume Manresa i Xarli Oliver. Cadascú hi va fer les seves aportacions. Va ser com als discos d'**Antònia Font**, que els fèiem entre tots. Vam fer unes sessions de gravació a l'estudi i en **Xarli** s'havia

empapat dels temes però no s'havia preparat res. Volia que fos el màxim d'espontani. La veritat és que l'experiència ha estat molt xula. El so d'aquest disc és cru i directe, tot i que pel que fa a mescles està molt pelat i despullat. I passa tant amb la bateria com amb els teclats. Quan escric en solitari els teclats són seqüenciats, faig una partitura a l'ordinador i és l'ordinador qui toca.

És un disc ple de petits detalls? i també és la part final d'una trilogia. Vas començar parlant d'una constel·lació (*Pegasus*), vas continuar amb un continent perdut al fons del mar (*Atlantis*) i acabes amb un personatge mitològic (*Elektra*).

J.M.O: "Elektra" és una petita narració sobre el mite. La cançó la veig amb un sentit proper al del feminisme actual. Elektra sap que la mare i l'amant són uns assassins però no pot fer res per venjar-se'n perquè és una dona i, tal com li diu la seva germana, no té "prou força a les mans". La diferència entre un home i una dona és la força, per això jo li dic a la cançó: "Te don tots es meu watts".

Creus que ha estat amb la trilogia que has acabat de consolidar la veu?

J.M.O: Em va anar molt bé poder formar part del Col·lectiu Eternity, amb Quimi Portet i Sisa, l'any 2015. Ens repartíem la feina i jo havia de cantar cinc o sis cançons en què ho havia de donar tot. Va ser allà que em vaig adonar que podia cantar bé.

Hi ha una cançó del disc que m'ha fet pensar en el context català de l'últim any. És "Me'n vaig a viure a Lleida".

J.M.O: És la primera cançó política que he fet. La primera estrofa comença dient que estic trist i enfadat, perquè és una cançó on em demano què cony està passant. El dia 1 d'octubre era a Catalunya, havíem de tocar a Sant Cugat i vam suspendre el concert. Al vespre vaig tornar a l'estudi, i l'endemà vaig trobar el ceramista Jaume Roig, que em va dir: "Jo me'n vaig a Lleida, enmig del camp, passaré de tot? perquè això és terrible". Va ser quan em vaig posar a escriure la lletra. El que va passar va ser molt greu: que la policia es liés a hòsties amb la gent va ser molt fort, el que vaig veure aquí és el que mos contaven els nostres pares, i veure-ho nosaltres va ser increïble. El pitjor és que estiguin disposats a seguir d'aquesta manera i que diguin que les imatges són falses. Sigui quina sigui la teva ideologia i siguis del país que siguis no pots estar a favor de coses com les agressions de la policia l'1 d'octubre.

Podràs llegir l'entrevista completa de Jordi Nopca al proper número d'octubre d'*Enderrock*.

Joan Miquel Oliver Foto: Juan Miguel Morales